

คิด ผิด คิด ใ ห้ มั ้ ได้

(๓)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย กาล ๔ อย่าง ที่บุคคลบำเพ็ญ
โดยชอบ ให้เป็นไปโดยชอบ ย่อมให้ถึงความสิ้นอาสวะโดยลำดับ
กาล ๔ นี้คือ การฟังธรรมตามกาล การสนทนาตามกาล
การสงบตามกาล และการพิจารณาตามกาล กาล ๔ อย่างนี้
อันบุคคลบำเพ็ญโดยชอบ ให้เป็นไปตามโดยชอบ ย่อมให้ถึง
ความสิ้นอาสวะโดยลำดับ

คิดผิด คิดใหม่ได้ (๓)

๓๓๑

มีคำกล่าวที่เราคุ้นเคยกันว่า ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น เป็นคติสำหรับย่าเตือนพวกเราทุกคน ให้มีกำลังใจในการทำหน้าที่การงาน และให้ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่พึงปรารถนา การจะให้บรรลุผลสำเร็จได้นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ หลายอย่างประกอบกัน นอกจากจะต้องมีกำลังใจที่เข้มแข็ง และมีสติปัญญาแล้ว ยังจะต้องมีพลังบุญหนุนนำ จึงจะประสบความสำเร็จได้ หากมีเพียงความพยายาม แต่ขาดปัญญา และไม่มีกัลยาณมิตรคอยแนะนำ ความพยายามนั้นอาจจะสูญเปล่าได้ และอาจเกิดความผิดพลาดใหญ่หลวงไปจนตลอดชีวิต

ความพยายามที่ไม่มีวันสูญเปล่า นั้น คือการประกอบความเพียร โดยนำใจมาหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นต้นแหล่งแห่งความสำเร็จ เราจะไม่พบกับคำว่าผิดหวัง หากนำใจจรดศูนย์จะไม่มีคำว่าสูญเสีย เพราะฉะนั้น เราต้องพยายามนำใจมาหยุดนิ่งไว้ที่ศูนย์กลางกายตลอดเวลา จะได้พบแต่ความสมหวังสมปรารถนาในชีวิต

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน จตุกกนิบาต อังคุตตร-
นิกาย ว่า

“จตุตาโรเม ภิกขเว กาลา สมุมหาวิยมานา สมุมหา-
อนุปริวตติยมานา อนุปฺพุเพน อาสวานํ ขยํ ปาเปนฺติ กตเม

คิด ผิด คิด ใหม่ ได้ (๓)

๓๓๓

นรกสวรรค์มีจริงไหม พระกุมารกัสสปะก็ได้แก้ข้อข้องใจของ
พระองค์มาตามลำดับ ทำให้คลายความสงสัยไปได้ระดับหนึ่ง
แต่พระราชาก็ยังพยายามถามพระเถระต่อไป เพื่อให้พระเถระ
ช่วยขจัดเมฆหมอกแห่งความสงสัย ให้หมดสิ้นไปจากใจของ
พระองค์ ทรงถามเพิ่มเติมว่า

*“ท่านกัสสปะ เนื่องจากตัวโยมอยากรู้ว่า โลกหน้ามี
หรือไม่ สัตว์ที่ตายแล้วไปเกิดมีไหม นอกจากจะได้ทดลอง
ตามที่เราไปแล้วนั้น โยมยังได้ทดลองด้วยวิธีนันทนาการ เช่นมี
อยู่คราวหนึ่ง เจ้าหน้าที่ยของโยมจับโจรที่ทำความผิดมหันต์ โยม
พิจารณาแล้วจึงสั่งให้ลงโทษโดยใช้วิธีที่จะให้เกิดประโยชน์สูงสุด
จึงให้จับโจรทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น ใส่เข้าไปในหม้อใหญ่ปิดปากหม้อ
แล้วเอาหนังสัตว์ เอาดินเหนียวพอกปิดอย่างดี ยกขึ้นตั้งบน
เตาไฟ เมื่อคาดว่าโจรนั้นตายแล้ว จึงสั่งให้ยกหม้อลงมา
กะเทาะดินออกแล้วค่อยๆ เปิดปากหม้อ ตรวจสอบดูด้วยหวังว่า
อาจจะได้เห็นวิญญาณของบุรุษนั้นออกมาบ้าง แต่ก็ต้องผิดหวัง
เพราะไม่ได้เห็นวิญญาณของโจรออกมาเลย เพราะผลการ
ทดลองออกมาเป็นเช่นนี้แหละ จึงเป็นเหตุให้โยมมีความเห็นว่า
โลกหน้าไม่มี สัตว์ผู้เกิดไม่มี ผลของกรรมดีกรรมชั่วไม่มี”

คิดผิดคิดใหม่ได้ (๓)

๓๓๔

พระกุมารกัสสปเถระฟังดังนั้นแล้ว ได้ถามกลับว่า “มหาบพิตร เคยบรรทมกลางวัน แล้วทรงฝันเห็นสวนอุทยานที่น่ารื่นรมย์ อุดมสมบูรณ์ สวยสดงดงาม มีสระโบกขรณีใสสะอาด น่าชื่นชมยินดีบ้างหรือไม่”

พระราชาทรงตอบว่า “เคยฝันลิ ท่านกัสสปะ” พระเถระถามต่อไปว่า “แล้วในเวลาที่ยบรรทม นางสนมกำนัลอยู่บริเวณนั้นด้วยหรือ” “มีอยู่หลายคนทีเดียว ท่านกัสสปะ” “แล้วคนเหล่านั้นเห็นวิญญานของมหาบพิตร ออกไปเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ อย่างที่ฝันบ้างไหม” “ไม่เห็นเลยพระคุณท่าน” “ขนาดคนเหล่านั้นมีชีวิตอยู่ ยังไม่ได้เห็นวิญญานของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์ชีพเลย แล้วมหาบพิตรจะได้ทอดพระเนตรเห็นวิญญานของคนที่ยตายไปแล้วได้อย่างไรเล่า ขอพระองค์ใช้ปัญญาพิจารณาตรองดูเถิด”

พระเจ้าปายาลิฟังดังนั้น ก็ยังไม่ยอมจำนน เฝ้าเพียรพยายามผูกคำถามเพื่อที่จะให้พระเถระจนมุม คำถามของผู้เป็นนักคิดนี้ ไม่ธรรมดา เป็นปัญหาที่น่ารู้ น่าสนใจมาก ยังมีข้อสงสัยอีกหลายข้อที่จะทดสอบภูมิของพระเถระ หลวงพ่ออยากจะทำให้ทุกท่านจดจำคำตอบไว้ จะได้เอาไปเป็นข้อคิด และสามารถนำไปเป็นแนวทางในการตอบคำถามไขข้อข้องใจของ

คิดผิดคิดใหม่ได้ (๓)

๓๓๕

สารชนได้

พระเจ้าปายาสีทรงถามต่อไปว่า “ท่านกัลสปะ มีอยู่ครั้งหนึ่ง โยมสั่งให้ลงโทษโจรผู้ร้ายที่มีความผิดขั้นร้ายแรง คือสั่งให้ทรมาน โดยไม่ให้ผิวหนังเป็นรอยฟกช้ำดำเขียวแต่อย่างใด ไม่ให้กระทบไปถึงเนื้อ เอ็น กระดูก หรือแม้กระทั่งเยื่อในกระดูก เมื่อโจรนั้นกำลังจะตายก็ให้นอนหงาย ด้วยหวังว่าจะเห็นวิญญาณของเขາออกมาบ้าง พลิกไปพลิกมาให้นอนหงายก็แล้วนอนคว่ำก็แล้ว ให้นอนตะแคงซ้ายตะแคงขวา เอาศีรษะลง ทูบด้วยมือ ด้วยก้อนดิน ลากไปลากมา หวังว่าจะได้เห็นวิญญาณของเขາออกมาบ้าง แต่ก็ต้องผิดหวังอีก ดูก่อนท่านกัลสปะ ตาหู จมูก ลิ้น กายของเขาก็อันเดิม แต่ทำไมจึงรับรู้รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสไม่ได้ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นเล่า”

พระเถระตอบเป็นอุปมาอุปไมย เป็นการเปรียบเทียบให้เห็นว่า “ขอถวายพระพร มหาบพิตร มีคนเป่าสังข์คนหนึ่ง ถือเอาสังข์คู่ไปยังปัจฉิมตชนบท เขาเข้าไปหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ยืนอยู่กลางหมู่บ้าน เป่าสังข์ขึ้น ๓ ครั้ง แล้ววางสังข์ลงบนพื้น ตัวเองหลบไปพักผ่อน พวกชาวบ้านในหมู่บ้านนั้น ได้ยินเสียงที่ไพเราะ เสนาะโสต ต่างโกลาหลตื่นเต้นกันใหญ่ พากันไปล้อมคนเป่าสังข์ แล้วถามว่า นี่พ่อหนุ่ม เสียงประหลาดเมื่อสักครู่นี้ เป็นเสียง

คิดผิด คิดใหม่ได้ (๓)

๓๓๖

ของใคร ช่างไฟเราจะจริงๆ

ชายหนุ่มตอบว่า เสียงที่พวกท่านกล่าวขวัญถึงนั้น วางอยู่กลางดินนั่นแหละ ชาวบ้านพากันวิ่งไปที่สังข์จับหงายขึ้น แล้วพูดว่า สังข์พูดน้อยซิ สังข์เอ๋ยพูดน้อยเถิด แต่สังข์นั้นก็ ไม่เปล่งเสียง ไม่ว่าชาวบ้านจะลากสังข์ไปมา ชูขึ้นหรือวางลง ทำทุกสิ่งทุกประการ สังข์ก็ยังเป็นสังข์ คือไม่ยอมเปล่งเสียง ชายผู้ที่เป่าสังข์เห็นกิริยาเช่นนั้น เกิดความสงสัยเห็นใจในความไม่รู้ของชาวบ้าน ที่พยายามแสวงหาเสียงสังข์ด้วยวิธีการที่ไม่ถูกต้อง จึงเดินไปหยิบสังข์ขึ้นมาเป่าให้ชาวบ้านเหล่านั้นฟัง จากนั้นก็ถือสังข์เดินจากไป

พวกชาวบ้านจึงเข้าใจว่า เมื่อใดสังข์ประกอบไปด้วยคน ความพยายาม และลม เมื่อนั้นแหละจึงจะออกเสียงได้ และหากไม่มีองค์ประกอบ ๓ อย่างนี้ สังข์ก็ไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้เอง เมื่อหมดความสงสัย พวกชาวบ้านต่างพากัน แยกย้ายกลับบ้านของตน มหาบพิตร อุปมาที่ว่าเป็นฉันใด พระองค์ก็เหมือนพวกชาวบ้าน ฉันนั้น เมื่อใดกายนี้ประกอบไปด้วยอายุ ใ่อ่อนและวิญญูณ เมื่อนั้นกายนี้ย่อมก้าวไปได้ ถอยกลับได้ เดิน ยืน นั่ง นอนได้ เห็นรูปด้วยตา ฟังเสียงด้วยหู ตมกลิ่นด้วยจมูก ลิ้มรสด้วยลิ้น ถูกต้องสัมผัสด้วยกายได้

คิด ผิด คิด ใหม่ ได้ (๓)

๓๓๓

แต่ขาดองค์ประกอบคืออายุ ไอรุ่นและวิญญาณ ก็เคลื่อนไหวอะไรไม่ได้ เหตุผลก็มีอยู่เพียงเท่านั้นแหละ ขอถวายพระพร”

พระเจ้าปายาลิ ฟังคำตอบจากพระเถระแล้ว ในใจลึกๆ พระองค์เกิดจิตเลื่อมใส แต่ก็ยังวางท่าอยู่ ไม่กล้าประกาศว่า พระองค์มีความเห็นผิด เนื่องจากอภัยายชาวเมืองและชนผู้รู้ เนื่องจากตนเป็นถึงกษัตริย์ จึงยังไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความคิดโดยง่าย

ทฤษฎีหรือความเห็นนี้เป็นสิ่งที่สำคัญ ถ้ามีลัทธิมาทฤษฎี คือมีความเห็นถูก ชีวิตก็จะปลอดภัยและมีชัยชนะ ความเห็นที่ถูกต้อง ย้อนนำมาซึ่งการแสวงหาที่ถูกต้องเช่นกัน การแสวงหาความรู้ เรื่องความเป็นจริงของชีวิต เรื่องกฎแห่งกรรม ภพภูมิต่างๆ กระทั่งถึงอายตตนิพพาน จะต้องอาศัยผู้รู้แจ้งเห็นจริงในทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งผู้รู้ที่แท้จริงก็มีอยู่ภายในตัวของพวกเราทุกๆ คน คือพระธรรมกายนั่นเอง

เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกายภายใน ความสงสัยใดๆ ที่มีอยู่ในใจก็จะหมดไป เพราะฉะนั้นสำหรับท่านที่ชอบเป็นนักทดลอง หรือนักวิทยาศาสตร์ ถ้าจะพิสูจน์หรือทดลองทางพุทธศาสตร์ ต้องเริ่มต้นจากใจที่หยุดนิ่งให้ได้ก่อน หลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านถึงได้ย้ำว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ ว่ากันตรงหยุดนี้ให้ได้ก่อน

คิด ผิด คิด ใหม่ ได้ (๓)

๓๓๘

เรื่องอื่นใหญ่โตมโหฬาร อย่าเพิ่งไปพูดให้มากมายนัก” เมื่อหยุดใจได้ เราก็จะรู้แจ้งและจะหายสงสัยด้วยตัวของเราเอง เพราะฉะนั้น เราเป็นศิษย์ของท่าน ก็ต้องทำตามที่คุณบาอาจารย์แนะนำไว้ คือหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เป็นประจำสม่ำเสมอ ทุกๆ วัน แล้วเราจะสมปรารถนากันทุกๆ คน

